

ORDENACIÓ DIACONAL de FRA JUAN-FELIPE RAMÍREZ AGUDELO, OFM^{Cap}

Església dels Caputxins – Igualada, 17-4-2016

Ministre provincial, Pare guardià, pares i germans caputxins, Germans preveres i diaques, Fra Juan-Felipe, Germans tots, estimats de Déu.

Acabem d'escoltar com fra Felipe ha estat escollit per a ser membre de l'orde del diaconat en la santa Església de Déu. Ell vol ser del tot del Senyor: aquesta és la vocació que ha sentit en el seu cor i que ha fet realitat amb la professió dels vots religiosos de pobresa, castedat i obediència en la família dels Framenors Caputxins, en l'escola de l'evangeli seguint les petjades de sant Francesc d'Assís; és a dir, en el seguiment de Crist pobre, humil i crucificat. I en aquest camí de perfecció ha estat cridat i ha acceptat d'esdevenir diaca al servei de l'Església. Per a un franciscà ser ordenat de diaca té una càrrega especial de responsabilitat, ja que, a més de la professió religiosa pròpia, aquesta ordenació el fa més semblant al Pobre d'Assís, que fou ordenat de diaca. Així el veiem el dia de Nadal a Greccio: «El sant de Déu vesteix els ornaments de diaca —ja que ho era— i amb veu sonora canta el sant evangeli. La seva veu potent i dolça, la seva veu clara i ben timbrada convida tots als premis supremes. Després predica al poble que hi assisteix i, tant en parlar del naixement del Rei pobre com de la petita ciutat de Betlem, diu paraules que vessen mel» (*I Celano*, 86).

Aquesta ordenació ens alegra a tots nosaltres, a la família caputxina, a aquesta comunitat, a aquesta diòcesi, a la família de fra Felipe, a tota l'Església, perquè tot nou ministre al servei de la comunitat cristiana i del món és un signe de la sol·licitud de Crist per la seva Església, per la seva Esposa. Aquest diumenge, el quart de Pasqua, és anomenat per l'Església diumenge del bon Pastor. La mirada de l'Església es posa en Crist, el qui és el bon Pastor que estima tant el seu ramat que dóna la vida per tots i cada un de nosaltres. Ell és l'Anyell immolat que amb la seva sang ha aconseguit la llibertat al seu poble. Hem escoltat en la lectura de llibre de l'Apocalipsi: *El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.* I certament el qui dóna la seguretat i la confiança, tant als primers cristians com a nosaltres, és Crist, el bon Pastor. En les contrarietats de la vida, en els moments de fosc, en els moments de dificultat, passi el que passi, qui creu en Jesús té la certesa que *som el seu poble i el ramat que ell mateix pastura*, com hem cantat en el salm responsorial.

El nostre germà, que ha estat escollit per a formar part de l'orde dels diaques, rebrà la gràcia de l'Esperit Sant per a ser, enmig de la comunitat cristiana,

presència de Crist servidor de la seva Església i de la humanitat. La imposició de les mans serà perquè ell pugui realitzar un servei ministerial d'evangelització i de caritat. El sagrament de l'orde que ell avui rebrà marcarà per sempre el seu cor per a configurar-lo amb el mateix Crist que es va fer «diaca», és a dir, servidor de tots. Jesús és el qui ha vingut a servir i no a ser servit (cf. Mt 20,28). En l'última Cena, tal com ens relata l'evangelista Joan, Jesús va realitzar el gest humil reservat als esclaus no jueus de rentar els peus als seus deixebles. Aquest gest expressa el màxim servei de donació de la vida en el sacrifici de la creu.

Una comunitat autènticament cristiana ha de viure en harmonia els tres aspectes de la seva diaconia: el testimoniatge, la litúrgia i el servei de la caritat. Mai no es pot entendre una vida autènticament cristiana, i per això mateix una comunitat autènticament eclesial, si no s'hi fan visibles aquestes tres realitats en l'harmonia que neix de l'Eucaristia. El diaconat és aquell ministeri eclesial que ens recorda aquesta relació íntima. Diu el Catecisme de l'Església Catòlica: «Pertoca als diaques, entre altres coses, d'assistir el bisbe i els preveres en la celebració dels divins misteris, sobretot de l'Eucaristia, de distribuir-la, d'assistir als matrimonis i beneir-los, proclamar l'Evangelí i predicar, de presidir les exèquies i de consagrar-se als diversos serveis de la caritat» (CEC, 1570).

El diaca, amb la seva missió de proclamar l'Evangelí i la seva aportació a la pastoral evangelitzadora de les parròquies i comunitats, manifesta en la celebració de l'Eucaristia i els ministeris que desenvolupa aquesta relació. El diaca amb la participació en l'Eucaristia, exercint el seu ministeri propi assistint el bisbe o el prevere que la presideix, alimenta la seva «diaconia» i fa present al Poble de Déu la relació entre Eucaristia i testimoniatge, amb la paraula i la vida. La caritat en l'Església no és un tret possible de la comunitat cristiana. Tota comunitat ha de viure la caritat envers els més pobres i necessitats de la nostra societat. Les pobreses han adquirit noves formes que ens demanen la «imaginació de la caritat», que ens deia sant Joan Pau II: pobreses materials aquí, prop nostre, i en països llunyans; pobreses en el cor de l'home, per la malaltia, física o psíquica; la pobresa d'estar lluny de la veritat, lluny de Déu i de Crist, i d'haver caigut en els paranys de la mentida que empobreix l'home en el més íntim del seu cor.

El ministeri dels diaques, com llegim en el llibre dels Fets dels Apòstols, va néixer per al millor servei de les persones necessitades de la primera comunitat de Jerusalem. El ministeri del diaca en la celebració manté aquest signe, tant en la presentació de les necessitats en la pregària dels fidels de l'Eucaristia com en el servei de la caritat amb els ministeris que se'ls encomanen. Així, doncs, el ministeri dels diaques ens recorda a tots la caritat que brota de l'Eucaristia i que, al mateix se'ns demana com a requisit indispensable per a poder celebrar l'Eucaristia, memorial de l'amor més gran, el de Crist, bon Pastor, que dona la vida per les seves ovelles.

Fra Felipe, és gran el misteri que celebrem i gran també el misteri de Déu que rebràs per la imposició de les mans del bisbe i la pregària de l'Església. El teu

cor restarà per l'acció de l'Esperit Sant transformat, per tal que siguis presència de Crist servidor dels homes. Adona't bé que el que reps avui més que un encàrrec és un do. La gràcia de Déu sempre ens primereja, sempre ens va al davant. Ell, amb la força del seu amor misericordiós, vol transformar més i més el teu cor. Deixa't fer per Crist. Deixa que ell et porti pels camins de la donació generosa. Posa't sempre ben a prop del cor de Jesús, traspasat i del qual brolla la misericòrdia infinita de Déu a favor nostre. No tinguis mai por: la font de la misericòrdia que brolla del cor de Jesús no s'esgota mai, és inexhaurible. Beu sempre d'aquesta font. Pua aquesta aigua de vida, amb la pregària humil i perseverant, amb la penitència generosa, amb la vida fraterna. Deixa que el teu cor s'ompli de tal manera de la misericòrdia divina, que perdona i guareix, que sentis la força d'aquesta onada d'amor infinit per a donar-te als teus germans. No oblidis mai que has rebut el diaconat en l'Any Sant de la Misericòrdia. La misericòrdia ha de ser, doncs, el distintiu que t'ha d'acompanyar sempre. Que la misericòrdia sigui la forma primordial de la teva vida, que sigui el teu nom.

En una Església cridada a viure la misericòrdia que té la seva font en Déu mateix, el ministeri del diaca ens recorda que tot cristià ha de viure al servei dels germans; però no un servei qualsevol, sinó el servei de portar l'amor misericordiós de Déu, que omple el nostre cor, a tots els nostres germans. Que el teu ministeri, estimat germà, sigui el d'estar atent a les necessitats de tot tipus dels homes i dones que Déu posi en el teu camí. Serveix-los de tal manera que en el teu rostre, en la teva veu, en les teves mans, en les teves accions puguin veure Crist, el bon Pastor, el qui els coneix pel seu nom, el qui els dona vida eterna, el qui els porta al Pare ric en misericòrdia.

Que santa Maria, Mare del Diví Pastor, tan unida a l'orde dels framenors caputxins, t'acompanyi sempre i et sigui mestra i model en el tracte amb els teus germans i amb tots els qui serviràs en el ministeri de diaca que avui reps; que la tendresa, l'afabilitat, la germanor, la donació generosa sense voler rescabalar-te, siguin els distintius de la teva diaconia. Que santa Maria intercedeixi sempre per tu, perquè visquis amb fidelitat els dons que avui rebràs i que com ella els acullis, els meditis i donis els fruits d'evangelització i de misericòrdia que el nostre món i la nostra Església necessiten. Amén.